

Arrest

nr. 70 429 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 november 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 23 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 25 mei 2011.

1.3. Op 16 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 augustus aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Betreffende NASIRI Zaki:

"A. Feitenrelaas

U, N(...) Z(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U werd geboren in Kaboel op 14 augustus 1960. Van 1981 tot 1986 studeerde u voor landbouwingenieur in Oekraïne waarna u terugkeerde naar Kaboel waar u na uw dienstplicht begon te werken op het Ministerie van Landbouw. Vanaf 1992 tot mei 2010 woonde u in Peshawar, Pakistan, waar u een videoshop uitbaatte en snacks verkocht. Met uw eerste echtgenote N(...) N(...) kreeg u twee dochters en een zoon F(...). Na uw scheiding hertrouwde u op 13 maart 2009 in Peshawar met N(...) M(...) (CG 10/23880 en OV 6.726.106), eveneens afkomstig uit Kaboel, met wie u één zoon O(...) kreeg. U spreekt Dari, Urdu, Russisch, Engels en wat Pashtu.

In 2010 begon het klimaat in Peshawar voor u te verslechteren, de politie en de lokale bevolking bedreigden u en wilden dat u uw videoshop zou sluiten omdat ze vonden dat wat u deed tegen de shariawetten inging.

Hierdoor besloot u ongeveer een jaar na uw tweede huwelijk, meerbepaald in mei 2010, te verhuizen naar Kaboel met de bedoeling om er opnieuw te gaan werken op het Ministerie van Landbouw en er daarnaast nog een privézaak uit te baten. Toen u in oktober 2010 in Kaboel langsging bij een vastgoedagent ontmoette u er twee oude klanten, A(...) en K(...), die in het verleden regelmatig uw videoshop in Peshawar bezochten. Ze vroegen u of u in Kaboel nog steeds over Indische video's of over pornovideo's beschikte en of ze die konden lenen om ernaar te kijken wat inderdaad mogelijk bleek gezien u een 50 à 60 video's vanuit Pakistan meegenomen had naar Afghanistan. U gaf hun de gewenste video's omdat u hen vertrouwde. Om de paar dagen kwamen ze nieuwe films halen en de derde keer dat ze kwamen vroegen ze of u een film over Jezus Christus had. De dag nadat u hen een film over Jezus Christus gegeven had, kwamen ze terug in commando-uniform en begonnen ze u af te persen en ermee te dreigen dat ze uw oudste zoon zouden ontvoeren en/of de overheid en/of de Taliban zouden inlichten over die christelijke film die u hen verschaftte, als u hen geen 20.000 USD zou betalen. U vroeg een tweetal weken de tijd om het geld in te zamelen maar omdat u bang werd organiseerde u intussen uw vlucht uit Afghanistan. Op 10 november 2010 verliet u samen met uw huidige echtgenote, jullie zoon en met uw zoon uit uw eerste huwelijk Afghanistan. Op 22 november 2010 vroeg u asiel in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u opnieuw belaagd te worden door A(...) en K(...). Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw boekje van militaire dienstplicht in Afghanistan voor, uw originele dertig jaar oude 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een zestiental foto's waaronder foto's van uw tweede huwelijk alsook foto's van uw kinderen en van uw videoshop allemaal genomen in Peshawar, Pakistan en de enveloppe waarin al deze documenten (behalve het militaire boekje) zaten en dewelke opgestuurd werd door uw schoonouders vanuit Kaboel.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde terugkeer van Pakistan naar Afghanistan in mei 2010 en aan uw daaropvolgend verblijf in Kaboel geen geloof kan worden gehecht. Aangezien de asielmotieven die u inroept volgens uw verklaringen gebaseerd zijn op feiten waarbij u betrokken was tijdens dit verblijf in Kaboel, kan door het CGVS geen geloof gehecht worden aan die feiten en aan uw daarop gebaseerde vrees voor vervolging.

Hoewel u wel enige zaken kon vertellen over de stad Kaboel en daardoor niet kan uitgesloten worden dat u nog eens een bezoekje zou gebracht hebben aan de stad Kaboel concludeert het CGVS dat uw verklaringen over het feit dat u er daadwerkelijk vanaf 8 mei 2010 tot 10 november 2010 zou gewoond hebben (de periode waarbinnen u problemen zich afspeelden) weinig overtuigend zijn. Indien dit zo zou geweest zijn bevond u zich er immers in volle verkiezingsperiode (parlementsverkiezingen) en zou u de aanloop naar deze verkiezingen, de campagnes en de eigenlijke verkiezingen zelf zeker meegemaakt moeten hebben. Als u gevraagd wordt of u Afghanistan verliet voor of na de meest recente presidentsverkiezingen zegt u echter dat u tijdens deze presidentiële verkiezingscampagnes vertrok (CGVS vragen 85, 87). Omdat de meest recente presidentsverkiezingen dateren van 2009 wordt er tijdens het gehoor gepoogd om uw geheugen wat op te frissen door te vragen of u voor of na de meest recente parlementsverkiezingen Afghanistan verlaten heeft en hierop antwoordt u in eerste instantie dat u het niet meer weet (CGVS vragen 88). Na nog een poging om uw geheugen op te frissen denkt u dat het allicht de parlementsverkiezingen waren waarover u het had en niet de presidentiële

verkiezingen. Even later verklaart u nogmaals dat u niet meer weet of u voor of na deze parlementsverkiezingen Afghanistan verlaten heeft. Als u vervolgens gevraagd wordt of u zelf ging stemmen antwoordt u hierop ontkennend en verduidelijkt u dat jullie Afghanistan al verlaten hadden voor deze parlementsverkiezingen plaatsvonden (CGVS vragen 89-93). Dit is zeer merkwaardig. Op 18 september 2010 gingen namelijk alle stemgerechtigden uit de 34 Afghaanse provincies naar het stemhokje om de 249 leden van de Wolesi Jirga (lagerhuis parlement) te kiezen. Dat dit u zou ontgaan zijn terwijl u zich in de hoofdstad van Afghanistan bevond komt weinig aannemelijk over. Gezien u slechts een half jaar in Kaboel zou gewoond hebben lijkt het weinig waarschijnlijk dat u zou vergeten zijn dat deze parlementsverkiezingen plaatsvonden terwijl u er was. Deze verkiezingen vonden bovendien plaats op een tijdstip (18 september 2010) vòòr de periode waarin u uw problemen situeert (oktober/november 2010) zodanig dat het uitgesloten is dat deze problemen een zware impact zouden kunnen gehad hebben op uw aanvoelen van de leefwereld rondom u. Bovendien moet opgemerkt worden dat u hoogopgeleid bent (ingenieursstudies) en het daardoor eerder vreemd lijkt dat u die zaken niet beter weet te situeren. De enige mogelijk verklaring die zich dus opdringt is de conclusie dat u niet in Kaboel woonde in de periode die u opgeeft, dat u er hoogstens eens op bezoek geweest bent maar niet voldoende lang om de gebeurtenissen rondom u te kunnen plaatsen en er op een bevattelijke manier over te vertellen. Uw verklaring, namelijk dat u er nooit in geïnteresseerd was (CGVS vraag 211), kan hierdoor niet als een afdoende uitleg aanvaard worden.

Overigens houdt het geen steek dat u van plan was een nieuw leven op te bouwen in Kaboel maar dat u tot in oktober 2010 - ongeveer vijf maanden na uw aankomst in Kaboel - zou gewacht hebben om stappen hiertoe te ondernemen en een handelspand te zoeken. Dat u verklaart dat u eerst even wou rusten en dat uw echtgenote moest herstellen na de geboorte van de baby doet weinig aan deze vaststelling af (CGVS vragen 137-140). Uw schoonfamilie was er immers toch ook en als kostwinner zou men toch verwachten dat u niet op uw lauweren zou rusten nadat u de belangrijke stap gezet had om te verhuizen naar Kaboel. Dat u ook van plan was om uw oude job bij het Ministerie van Landbouw terug op te nemen maar nog geen enkele poging hiertoe ondernomen had en zelfs niet weet wie de bevoegde minister is van dat Ministerie komt ook weinig aannemelijk over en stemt niet overeen met het gedrag van iemand die zijn leven een andere en nieuwe wending wil geven (CGVS vragen 122-125). Van iemand met uw achtergrond zou men toch meer initiatief kunnen verwachten. Overigens hebt u geen enkel idee wie de gouverneur van de provincie Kaboel was noch de burgemeester van de stad Kaboel terwijl dit zaken zijn waar personen die er daadwerkelijk wonen en bovendien nog hooggeschoold zijn doorgaans wel van op de hoogte zijn (CGVS vragen 119, 127). Dat u zich op dat half jaar tijd dat u zou verbleven hebben in Kaboel ook nog geen mobiele telefoon zou aangeschaft hebben komt eveneens weinig waarschijnlijk over (CGVS vragen 131, 132). U bent immers hooggeschoold, u heeft een zaak uitgebaat in Pakistan en was van plan dit opnieuw te doen in Kaboel, u wou terug op het Ministerie gaan werken. Om deze zaken te kunnen bewerkstelligen heeft u communicatiemiddelen nodig en zou u contacten moeten aanspreken en zoeken. In deze context komt het onlogisch over dat u zegt dat u geen mobiele telefoon had maar uw schoonfamilie wel. U diende toch zelf ook telefonisch bereikbaar te zijn voor het geval de vastgoedmakelaar u bijvoorbeeld op de hoogte zou willen stellen van een mogelijke deal. U zou zelfs al films uitgeleend hebben, dat u altijd zou moeten kunnen rekenen op de mobiele telefoon van uw schoonouders komt weinig waarschijnlijk over in het geval dat u werkelijk al een half jaar in Kaboel woonde en van plan was er te blijven. Ook deze zaken wijzen in de richting van het feit dat u helemaal niet teruggegaan bent naar Kaboel om u er te vestigen. Bovendien lijkt ook een verspreking van u tijdens het gehoor op het CGVS in dezelfde richting te wijzen. Wanneer u immers gevraagd werd wanneer u uw familie de laatste keer zag verklaart u dat u uw schoonouders de laatste keer zag een week na jullie huwelijk in Peshawar omdat uw schoonouders toen naar Kaboel vertrokken en dat dat de laatste keer was dat u hen zag. Omdat u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u samen met uw schoonouders in Kaboel woonde nadat jullie er terugkeerden in 2010 en deze laatste verklaring daar dus regelrecht tegen ingaat wordt u naar verduidelijking gevraagd (CGVS vragen 61, 73, 74, 75). U kunt hierop enkel antwoorden dat u de vraag misschien niet goed begrepen had wat door het CGVS - zeker in het licht van de andere vaststellingen - niet aanvaard kan worden. Eerder lijkt het erop dat u zonder na te denken een spontaan en waar antwoord gaf toen u gevraagd werd wanneer u uw schoonouders de laatste keer zag en dat dit in Peshawar bleek te zijn alvorens zij naar Kaboel vertrokken. Ook dit wijst erop dat jullie vanuit Pakistan niet meer teruggekeerd zijn naar Afghanistan.

Zoals eerder al gezegd zijn de asielmotieven die u inroept gebaseerd op feiten die plaatsvonden tijdens uw verblijf in Kaboel, en gezien het CGVS niet aanvaardt dat u toen in Kaboel verbleef kan er ook geen geloof gehecht worden aan die feiten en aan uw daarop gebaseerde ingeroepen vrees voor vervolging.

Uw verklaringen met betrekking tot het incident zelf bevestigen bovenstaande vaststelling.

Er dient namelijk opgemerkt te worden dat het weinig plausibel lijkt dat u verklaart dat u bang werd in Peshawar omdat men vond dat een videoshop uitbaten inging tegen de shariawetgeving maar dat u er dan helemaal geen graten inzag om een vijftig- à zestigtal video's waaronder pornovideo's en een film over Jezus Christus mee te nemen over land naar Afghanistan. Als u gevraagd wordt of u niet wist dat dit een risico kon inhouden, zegt u 'ja' en verklaart u dat u er niet over nadacht en niet beseftte dat het een ernstig probleem kon zijn (CGVS vraag 205, 207, 208, 209). Nochtans zijn er genoeg incidenten waarbij de Taliban mensen op de weg tegenhouden en hun spullen doorzoeken. Indien zij op deze video's zouden stoten zou dit zeer ernstige problemen kunnen geven. Dat ú, die in Peshawar woonde en daardoor toch wel zou moeten weten hoe de Taliban opereert gezien de Taliban invloed zich ook al in Peshawar laat gevoelen, zulke risico's nam zonder er ook maar over na te denken komt weinig waarschijnlijk over. Dat u bovendien personen waar u zo weinig over weet (A(...) en K(...)) zomaar zou vertrouwen om er pornofilms en een film over Jezus Christus in Kaboel aan mee te geven komt bijzonder naïef over. U weet niet wat ze deden in Kaboel, noch waar ze woonden, u weet niet of ze familie hadden noch bent u zeker over hun etnie. U weet zelfs niet wat ze in Pakistan deden hoewel ze daar al klant van u waren (CGVS vragen 144-152). Dat u mensen die u niet goed kent zulke video's zou toevertrouwd hebben komt weinig aannemelijk over. In het licht van uw eerdere beroepswerkzaamheden en uw profiel kan deze zogezegde naïviteit enkel verklaard worden door het feit dat de zaken zich niet afspeelden zoals u beweert. Overigens zouden deze personen als ze u zouden willen aangeven ook zichzelf in een lastig parket gebracht hebben gezien ze toch zelf die film gehuurd en bekeken hebben en ze dit ook al deden in Pakistan.

Bovendien komt het weinig waarschijnlijk over dat deze mannen na uw vertrek er geen punt van gemaakt hebben uw schoonfamilie lastig te vallen terwijl ze zulke bezwarende zaken over u wisten. Voor hetzelfde geld hadden ze uw schoonfamilie ook kunnen proberen afpersen, ze wisten immers waar u woonde en u woonde er volgens uw verklaringen bij uw schoonfamilie. Moest dit zo geweest zijn zou uw schoonvader u dit ongetwijfeld meegedeeld hebben tijdens één van uw telefoongesprekken maar volgens uw verklaringen heeft u enkel over uw documenten gepraat met uw schoonvader (CGVS vraag 210). Moest uw schoonvader belaagd geweest zijn door dezelfde mannen had hij u die wetenschap allicht niet bespaard. Overigens is het ook opmerkelijk dat u er niet eens naar geïnformeerd hebt. Zeker in het kader van een asielaanvraag lijkt het logisch dat u de actuele stand van zaken zou hebben willen nagaan.

Opmerkelijk is ook dat uw echtgenote verklaarde dat die mannen u aan de overheid zouden overleveren mocht u hen niet betalen maar dat uw echtgenote op geen enkel moment vermeldde dat ze ook zouden ermee gedreigd hebben u aan de Taliban over te leveren (CGVS gehoor echtgenote 10/23880 vragen 76, 77). Dat ze dit vergat of dat ze dit niet wist kan gezien de ernst van de dreiging enkel verklaard worden door het feit dat de zaken gewoonweg niet plaatsvonden zoals u ze vertelt. Moest het werkelijk zo geweest zijn had u uw echtgenote allicht wel op de hoogte gesteld dat er ook gedreigd was u aan de Taliban over te leveren. U hebt uw echtgenote blijkbaar niet eens de namen van uw belagers meegedeeld wat toch opmerkelijk is in het kader van een asielaanvraag (CGVS gehoor echtgenote 10/23880 vragen 81, 82). Gezien uw echtgenote meer onderwijs genoten heeft (middelbaar) dan de gemiddelde Afghaanse vrouw zou men toch kunnen verwachten dat u haar die zaken zou toevertrouwd hebben.

Samenvattend concludeert het CGVS op basis van alle voorgaande vaststellingen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven en dat u geen actuele vrees ten opzichte van de Afghaanse overheid noch ten opzichte van andere actoren in uw land aangetoond hebt. Wat uw problemen in Pakistan betreft dient u in eerste instantie de bescherming in te roepen van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming. Gezien u verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Kaboel en er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven is er geen enkele aanwijzing waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat u niet terugkunt naar Kaboel.

Volledigheidshalve wil het CGVS nog aanstippen dat het bekijken van een film over het leven van Jezus Christus geen aanleiding geeft tot vervolging door de overheid tenzij er daadwerkelijke bekeringen mee gepaard zouden gaan of men het zou kunnen aanzien als het promoten van het Christelijke geloof (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Overigens dient volledigheidshalve vermeld te worden dat de door u neergelegde enveloppe die uit Kaboel zou verstuurd zijn anomalieën vertoont. Zo zou deze enveloppe volgens de datumstempel uit Kaboel verstuurd zijn nadat hij in België op uw adres in Eupen door de Post werd aangeboden (zie witte klevver op de voorkant). Bovendien lijkt de datumstempel uit verschillende inktpatronen te bestaan en vermeldt hij de datum van 31 juni, een datum die niet bestaat. Wat de talrijke foto's die u neerlegt betreft dient opgemerkt te worden dat die geen enkele bewijskracht hebben wat uw asielrelaas betreft. Het zijn overwegend familiekiekjes genomen in Pakistan en voor de rest tonen ze aan dat u zich ergens achter de toonbank in een videozaak bevond. Uw identiteitsdocumenten bewijzen enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende NASIRI Maryam:

"A. Feitenrelaas

U, N(...) M(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U werd geboren in Kaboel maar woonde later in Peshawar, Pakistan, waar u middelbaar onderwijs genoot en op 13 maart 2009 huwde met N(...) Z(...) (CG 10/21891 en OV 6.772.626), eveneens afkomstig uit Kaboel met wie u één zoon O(...) kreeg. U legt geen documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen. De documenten die uw echtgenoot voorlegt worden verder in de beslissing vermeldt.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot N(...) Z(...) (zie hieronder).

U, N(...) Z(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U werd geboren in Kaboel op 14 augustus 1960. Van 1981 tot 1986 studeerde u voor landbouwingenieur in Oekraïne waarna u terugkeerde naar Kaboel waar u na uw dienstplicht begon te werken op het Ministerie van Landbouw. Vanaf 1992 tot mei 2010 woonde u in Peshawar, Pakistan, waar u een videoshop uitbaatte en snacks verkocht. Met uw eerste echtgenote N(...) N(...) kreeg u twee dochters en een zoon F(...). Na uw scheiding hertrouwde u op 13 maart 2009 in Peshawar met N(...) M(...) (CG 10/23880 en OV 6.726.106), eveneens afkomstig uit Kaboel, met wie u één zoon O(...) kreeg. U spreekt Dari, Urdu, Russisch, Engels en wat Pashtu. In 2010 begon het klimaat in Peshawar voor u te verslechteren, de politie en de lokale bevolking bedreigden u en wilden dat u uw videoshop zou sluiten omdat ze vonden dat wat u deed tegen de shariawetten inging. Hierdoor besloot u ongeveer een jaar na uw tweede huwelijk, meerbepaald in mei 2010, te verhuizen naar Kaboel met de bedoeling om er opnieuw te gaan werken op het Ministerie van Landbouw en er daarnaast nog een privézaak uit te baten. Toen u in oktober 2010 in Kaboel langsging bij een vastgoedagent ontmoette u er twee oude klanten, A(...) en K(...), die in het verleden regelmatig uw videoshop in Peshawar bezochten. Ze vroegen u of u in Kaboel nog steeds over Indische video's of over pornovideo's beschikte en of ze die konden lenen om ernaar te kijken wat inderdaad mogelijk bleek gezien u een 50 à 60 video's vanuit Pakistan meegenomen had naar Afghanistan. U gaf hun de gewenste video's omdat u hen vertrouwde. Om de paar dagen kwamen ze nieuwe films halen en de derde keer dat ze kwamen vroegen ze of u een film over Jezus Christus had. De dag nadat u hen een film over Jezus Christus gegeven had, kwamen ze terug in commando-uniform en begonnen ze u af te persen en ermee te dreigen dat ze uw oudste zoon zouden ontvoeren en/of de overheid en/of de Taliban zouden inlichten over die christelijke film die u hen verschaftte, als u hen geen 20.000 USD zou betalen. U vroeg een tweetal weken de tijd om het geld in te zamelen maar omdat u bang werd organiseerde u intussen uw vlucht uit Afghanistan. Op 10 november 2010 verliet u samen met uw huidige echtgenote, jullie zoon en met uw zoon uit uw eerste huwelijk Afghanistan. Op 22 november 2010 vroeg u asiel in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u opnieuw belaagd te worden door A(...) en K(...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw boekje van militaire dienstplicht in Afghanistan voor, uw originele dertig jaar oude 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een zestiental foto's waaronder foto's van uw tweede huwelijk alsook foto's van uw kinderen en van uw videoshop allemaal genomen in Peshawar, Pakistan en de enveloppe waarin al deze documenten (behalve het militaire boekje) zaten en dewelke opgestuurd werd door uw schoonouders vanuit Kaboel.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde terugkeer van Pakistan naar Afghanistan in mei 2010 en aan uw daaropvolgend verblijf in Kaboel geen geloof kan worden gehecht. Aangezien de asielmotieven die u inroept volgens uw verklaringen gebaseerd zijn op feiten waarbij u betrokken was tijdens dit verblijf in Kaboel, kan door het CGVS geen geloof gehecht worden aan die feiten en aan uw daarop gebaseerde vrees voor vervolging.

Hoewel u wel enige zaken kon vertellen over de stad Kaboel en daardoor niet kan uitgesloten worden dat u nog eens een bezoekje zou gebracht hebben aan de stad Kaboel concludeert het CGVS dat uw verklaringen over het feit dat u er daadwerkelijk vanaf 8 mei 2010 tot 10 november 2010 zou gewoond hebben (de periode waarbinnen u problemen zich afspeelden) weinig overtuigend zijn. Indien dit zo zou geweest zijn bevond u zich er immers in volle verkiezingsperiode (parlementsverkiezingen) en zou u de aanloop naar deze verkiezingen, de campagnes en de eigenlijke verkiezingen zelf zeker meegemaakt moeten hebben. Als u gevraagd wordt of u Afghanistan verliet voor of na de meest recente presidentsverkiezingen zegt u echter dat u tijdens deze presidentiële verkiezingscampagnes vertrok (CGVS vragen 85, 87). Omdat de meest recente presidentsverkiezingen dateren van 2009 wordt er tijdens het gehoor gepoogd om uw geheugen wat op te frissen door te vragen of u voor of na de meest recente parlementsverkiezingen Afghanistan verlaten heeft en hierop antwoordt u in eerste instantie dat u het niet meer weet (CGVS vragen 88). Na nog een poging om uw geheugen op te frissen denkt u dat het allicht de parlementsverkiezingen waren waarover u het had en niet de presidentiële verkiezingen. Even later verklaart u nogmaals dat u niet meer weet of u voor of na deze parlementsverkiezingen Afghanistan verlaten heeft. Als u vervolgens gevraagd wordt of u zelf ging stemmen antwoordt u hierop ontkennend en verduidelijkt u dat jullie Afghanistan al verlaten hadden voor deze parlementsverkiezingen plaatsvonden (CGVS vragen 89-93). Dit is zeer merkwaardig. Op 18 september 2010 gingen namelijk alle stemgerechtigden uit de 34 Afghaanse provincies naar het stemhokje om de 249 leden van de Wolesi Jirga (lagerhuis parlement) te kiezen. Dat dit u zou ontgaan zijn terwijl u zich in de hoofdstad van Afghanistan bevond komt weinig aannemelijk over. Gezien u slechts een half jaar in Kaboel zou gewoond hebben lijkt het weinig waarschijnlijk dat u zou vergeten zijn dat deze parlementsverkiezingen plaatsvonden terwijl u er was. Deze verkiezingen vonden bovendien plaats op een tijdstip (18 september 2010) vòòr de periode waarin u uw problemen situeert (oktober/november 2010) zodanig dat het uitgesloten is dat deze problemen een zware impact zouden kunnen gehad hebben op uw aanvoelen van de leefwereld rondom u. Bovendien moet opgemerkt worden dat u hoogopgeleid bent (ingenieursstudies) en het daardoor eerder vreemd lijkt dat u die zaken niet beter weet te situeren. De enige mogelijke verklaring die zich dus opdringt is de conclusie dat u niet in Kaboel woonde in de periode die u opgeeft, dat u er hoogstens eens op bezoek geweest bent maar niet voldoende lang om de gebeurtenissen rondom u te kunnen plaatsen en er op een bevattelijke manier over te vertellen. Uw verklaring, namelijk dat u er nooit in geïnteresseerd was (CGVS vraag 211), kan hierdoor niet als een afdoende uitleg aanvaard worden.

Overigens houdt het geen steek dat u van plan was een nieuw leven op te bouwen in Kaboel maar dat u 2 tot in oktober 2010 - ongeveer vijf maanden na uw aankomst in Kaboel - zou gewacht hebben om stappen hiertoe te ondernemen en een handelspand te zoeken. Dat u verklaart dat u eerst even wou rusten en dat uw echtgenote moest herstellen na de geboorte van de baby doet weinig aan deze vaststelling af (CGVS vragen 137-140). Uw schoonfamilie was er immers toch ook en als kostwinner zou men toch verwachten dat u niet op uw lauweren zou rusten nadat u de belangrijke stap gezet had om te verhuizen naar Kaboel. Dat u ook van plan was om uw oude job bij het Ministerie van Landbouw terug op te nemen maar nog geen enkele poging hiertoe ondernomen had en zelfs niet weet wie de bevoegde minister is van dat Ministerie komt ook weinig aannemelijk over en stemt niet overeen met het gedrag van iemand die zijn leven een andere en nieuwe wending wil geven (CGVS vragen 122-125). Van iemand met uw achtergrond zou men toch meer initiatief kunnen verwachten. Overigens hebt u geen enkel idee wie de gouverneur van de provincie Kaboel was noch de burgemeester van de stad Kaboel terwijl dit zaken zijn waar personen die er daadwerkelijk wonen en bovendien nog hooggeschoold zijn doorgaans wel van op de hoogte zijn (CGVS vragen 119, 127). Dat u zich op dat half jaar tijd dat u zou verbleven hebben in Kaboel ook nog geen mobiele telefoon zou aangeschaft hebben komt eveneens weinig waarschijnlijk over (CGVS vragen 131, 132). U bent immers hooggeschoold, u heeft een zaak uitgebaat in Pakistan en was van plan dit opnieuw te doen in Kaboel, u wou terug op het Ministerie gaan werken. Om deze zaken te kunnen bewerkstelligen heeft u communicatiemiddelen nodig en zou u contacten moeten aanspreken en zoeken. In deze context komt het onlogisch over dat u zegt dat u geen mobiele telefoon had maar uw schoonfamilie wel. U diende toch zelf ook telefonisch bereikbaar te zijn voor het geval de vastgoedmakelaar u bijvoorbeeld op de hoogte zou willen stellen van een mogelijke deal. U zou zelfs al films uitgeleend hebben, dat u altijd zou moeten kunnen rekenen op de mobiele telefoon van uw schoonouders komt weinig waarschijnlijk over in het geval dat u werkelijk al een half jaar in Kaboel woonde en van plan was er te blijven. Ook deze zaken wijzen in de richting van het feit dat u helemaal niet teruggegaan bent naar Kaboel om u er te vestigen. Bovendien lijkt ook een verspreking van u tijdens het gehoor op het CGVS in dezelfde richting te wijzen. Wanneer u immers gevraagd werd wanneer u uw familie de laatste keer zag verklaart u dat u uw schoonouders de laatste keer zag een week na jullie huwelijk in Peshawar omdat uw schoonouders toen naar Kaboel vertrokken en dat dat de laatste keer was dat u hen zag. Omdat u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u samen met uw schoonouders in Kaboel woonde nadat jullie er terugkeerden in

2010 en deze laatste verklaring daar dus regelrecht tegen ingaat wordt u naar verduidelijking gevraagd (CGVS vragen 61, 73, 74, 75). U kunt hierop enkel antwoorden dat u de vraag misschien niet goed begrepen had wat door het CGVS - zeker in het licht van de andere vaststellingen - niet aanvaard kan worden. Eerder lijkt het erop dat u zonder na te denken een spontaan en waar antwoord gaf toen u gevraagd werd wanneer u uw schoonouders de laatste keer zag en dat dit in Peshawar bleek te zijn alvorens zij naar Kaboel vertrokken. Ook dit wijst erop dat jullie vanuit Pakistan niet meer teruggekeerd zijn naar Afghanistan.

Zoals eerder al gezegd zijn de asielmotieven die u inroept gebaseerd op feiten die plaatsvonden tijdens uw verblijf in Kaboel, en gezien het CGVS niet aanvaardt dat u toen in Kaboel verbleef kan er ook geen geloof gehecht worden aan die feiten en aan uw daarop gebaseerde ingeroepen vrees voor vervolging.

Uw verklaringen met betrekking tot het incident zelf bevestigen bovenstaande vaststelling.

Er dient namelijk opgemerkt te worden dat het weinig plausibel lijkt dat u verklaart dat u bang werd in Peshawar omdat men vond dat een videoshop uitbaten inging tegen de shariawetgeving maar dat u er dan helemaal geen graten inzag om een vijftig- à zestigtal video's waaronder pornovideo's en een film over Jezus Christus mee te nemen over land naar Afghanistan. Als u gevraagd wordt of u niet wist dat dit een risico kon inhouden, zegt u 'ja' en verklaart u dat u er niet over nadacht en niet beseftte dat het een ernstig probleem kon zijn (CGVS vraag 205, 207, 208, 209). Nochtans zijn er genoeg incidenten waarbij de Taliban mensen op de weg tegenhouden en hun spullen doorzoeken. Indien zij op deze video's zouden stoten zou dit zeer ernstige problemen kunnen geven. Dat u, die in Peshawar woonde en daardoor toch wel zou moeten weten hoe de Taliban opereert gezien de Taliban invloed zich ook al in Peshawar laat gevoelen, zulke risico's nam zonder er ook maar over na te denken komt weinig waarschijnlijk over. Dat u bovendien personen waar u zo weinig over weet (A(...) en K(...)) zomaar zou vertrouwen om er pornofilms en een film over Jezus Christus in Kaboel aan mee te geven komt bijzonder naïef over. U weet niet wat ze deden in Kaboel, noch waar ze woonden, u weet niet of ze familie hadden noch bent u zeker over hun etnie. U weet zelfs niet wat ze in Pakistan deden hoewel ze daar al klant van u waren (CGVS vragen 144-152). Dat u mensen die u niet goed kent zulke video's zou toevertrouwd hebben komt weinig aannemelijk over. In het licht van uw eerdere beroepswerkzaamheden en uw profiel kan deze zogezegde naïviteit enkel verklaard worden door het feit dat de zaken zich niet afspeelden zoals u beweert. Overigens zouden deze personen als ze u zouden willen aangeven ook zichzelf in een lastig parket gebracht hebben gezien ze toch zelf die film gehuurd en bekeken hebben en ze dit ook al deden in Pakistan.

Bovendien komt het weinig waarschijnlijk over dat deze mannen na uw vertrek er geen punt van gemaakt hebben uw schoonfamilie lastig te vallen terwijl ze zulke bezwarende zaken over u wisten. Voor hetzelfde geld hadden ze uw schoonfamilie ook kunnen proberen afpersen, ze wisten immers waar u woonde en u woonde er volgens uw verklaringen bij uw schoonfamilie. Moest dit zo geweest zijn zou uw schoonvader u dit ongetwijfeld meegedeeld hebben tijdens één van uw telefoongesprekken maar volgens uw verklaringen heeft u enkel over uw documenten gepraat met uw schoonvader (CGVS vraag 210). Moest uw schoonvader belaagd geweest zijn door dezelfde mannen had hij u die wetenschap allicht niet bespaard. Overigens is het ook opmerkelijk dat u er niet eens naar geïnformeerd hebt. Zeker in het kader van een asielaanvraag lijkt het logisch dat u de actuele stand van zaken zou hebben willen nagaan.

Opmerkelijk is ook dat uw echtgenote verklaarde dat die mannen u aan de overheid zouden overleveren mocht u hen niet betalen maar dat uw echtgenote op geen enkel moment vermeldde dat ze ook ermee zouden gedreigd hebben u aan de Taliban over te leveren (CGVS gehoor echtgenote 10/23880 vragen 76, 77). Dat ze dit vergat of dat ze dit niet wist kan gezien de ernst van de dreiging enkel verklaard worden door het feit dat de zaken gewoonweg niet plaatsvonden zoals u ze vertelt. Moest het werkelijk zo geweest zijn had u uw echtgenote allicht wel op de hoogte gesteld dat er ook gedreigd was u aan de Taliban over te leveren. U hebt uw echtgenote blijkbaar niet eens de namen van uw belagers meegedeeld wat toch opmerkelijk is in het kader van een asielaanvraag (CGVS gehoor echtgenote 10/23880 vragen 81, 82). Gezien uw echtgenote meer onderwijs genoten heeft (middelbaar) dan de gemiddelde Afghaanse vrouw zou men toch kunnen verwachten dat u haar die zaken zou toevertrouwd hebben.

Samenvattend concludeert het CGVS op basis van alle voorgaande vaststellingen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven en dat u geen actuele vrees ten opzichte van de Afghaanse overheid noch ten opzichte van andere actoren in uw land aangetoond hebt. Wat uw problemen in Pakistan betreft dient u in eerste instantie de bescherming in te roepen van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming. Gezien u verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en oorspronkelijk afkomstig te zijn

uit Kaboel en er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven is er geen enkele aanwijzing waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat u niet terugkunt naar Kaboel.

Volledigheidshalve wil het CGVS nog aanstippen dat het bekijken van een film over het leven van Jezus Christus geen aanleiding geeft tot vervolging door de overheid tenzij er daadwerkelijke bekeringen mee gepaard zouden gaan of men het zou kunnen aanzien als het promoten van het Christelijke geloof (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Overigens dient volledigheidshalve vermeld te worden dat de door u neergelegde enveloppe die uit Kaboel zou verstuurd zijn anomalieën vertoont. Zo zou deze enveloppe volgens de datumstempel uit Kaboel verstuurd zijn nadat hij in België op uw adres in Eupen door de Post werd aangeboden. Bovendien lijkt de datumstempel uit verschillende inktpatronen te bestaan en vermeldt hij de datum van 31 juni, een datum die niet bestaat. Wat de talrijke foto's die u neerlegt betreft dient opgemerkt te worden dat die geen enkele bewijskracht hebben wat uw asielrelaas betreft. Het zijn overwegend familiekiekjes genomen in Pakistan en voor de rest tonen ze aan dat u zich ergens achter de toonbank in een videozaak bevond. Uw identiteitsdocumenten bewijzen enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur – o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout, voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een subjectieve interpretatie heeft gemaakt van hun relaas en de motivering objectief dient te zijn en niet louter mag steunen op vermoedens. Volgens verzoekers kan er in het gehele asielrelaas geen enkele tegenstrijdigheid opgemerkt worden, en geven hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor het bestaan van een reëel risico indien zij naar Kaboel worden teruggestuurd. Verzoekers zijn van oordeel dat de door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven niet fundamenteel en voldoende zijn om hen de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Hun asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 §2 c) en uit het dossier blijkt dat de toestand problematisch is, aldus nog verzoekers.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) de verklaringen over het feit dat zij daadwerkelijk vanaf 8 mei tot 10 november 2010 in Kaboel zouden gewoond hebben weinig overtuigend zijn, (ii) het geen steek houdt dat verzoekers van plan waren een nieuw leven op te bouwen in Kaboel maar verzoeker vijf maanden gewacht zou hebben om stappen hiertoe te ondernemen en een handelspand te zoeken, evenmin beschikte over een mobiele telefoon en niet op de hoogte was van het ministerie waar hij zijn oude job terug wou opnemen, (iii) verzoekers verspreking met betrekking tot zijn schoonouders eerder in de richting wijst van het feit dat zij helemaal niet zijn teruggekeerd naar Afghanistan, (iv) aan de beweerde asielmotieven die gebaseerd zijn op feiten die plaatsvonden tijdens het verblijf in Kaboel, evenmin geloof kan worden gehecht, gezien het weinig plausibel is dat verzoeker zijn pornovideo's en film over Jezus Christus mee zou nemen over land naar Afghanistan en dan nog het risico zou nemen ze uit te lenen aan personen waarover hij zo weinig weet, (v) het weinig waarschijnlijk overkomt dat de mannen na hun vertrek er geen punt van gemaakt hebben de familie lastig te vallen terwijl ze zulke bezwarende zaken over verzoeker wisten, en hij daar niet eens naar geïnformeerd heeft, (vi) verzoekster op geen enkel moment vermeldde dat de mannen ook zouden gedreigd hebben om verzoeker aan de Taliban over te leveren, wat toch opmerkelijk is in het kader van een asielaanvraag, (vii) wat betreft de problemen in Pakistan, zij in eerste instantie de bescherming van Afghanistan dienen in te roepen, (viii) de neergelegde enveloppe die uit Kaboel zou verstuurd zijn, anomalieën vertoont, zoals gedetailleerd omschreven, de foto's geen enkele bewijskracht hebben wat het asielrelaas betreft en de identiteitsdocumenten enkel de identiteit bewijst dewelke niet betwist wordt en (ix) wat betreft de subsidiaire bescherming, er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissingen kennen kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Verzoekers betoog dat er in het gehele asielrelaas geen enkele tegenstrijdigheid kan opgemerkt worden, kan niet worden bijgetreden zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.5. Verzoekers volharden in hun beweerde verblijf in Kaboel en halen aan dat zij verschillende andere details konden weergeven die niet toelaten hun verblijf in Kaboel in vraag te stellen. Dit argument wordt door verzoekers echter niet toegelicht en deze blote bewering vermag derhalve niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Overigens geven zij niet de minste verklaring voor hun onwetendheid betreffende de parlementaire verkiezingscampagne, een evenement dat een zodanige impact heeft op de inwoners van Afghanistan en vooral Kaboel, dat deze belangrijke gebeurtenis onmogelijk aan hen voorbij gegaan zou kunnen zijn indien zij effectief in de stad verbleven op dat moment. Daarenboven leggen verzoekers behoudens een militair boekje en een 30 jaar oude taskara van verzoeker geen enkel ander begin van bewijs voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij na een lang verblijf in Peshawar naar Kabul terugkeerden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat met de bewering dat de motivering duidt op een subjectieve interpretatie van het relaas, de motieven van de bestreden beslissingen niet worden ontkracht of weerlegd. Immers, volgens verzoekers keerden zij terug naar Kabul om een nieuw leven op te bouwen en de objectieve vaststellingen die dit beweerde verblijf in Kabul ondermijnen zijn 1) dat verzoeker ongeveer vijf maanden gewacht zou hebben om een handelspand te zoeken, 2) hij zijn oude job bij het ministerie van landbouw terug wilde opnemen maar daartoe geen enkel initiatief had genomen, 3) hij niet eens op de hoogte is wie de minister van landbouw is, 4) hij evenmin op de hoogte is van wie de gouverneur van de provincie Kabul is en wie de burgemeester is, 5) en geen enkel begin van bewijs wordt ingediend van hun verblijf in Kabul en het voornemen van verzoeker om daar een videoshop te beginnen. Ook volstaat het argument, dat zijn verspreking op een misverstand berust, niet. Het staat immers vast dat verzoeker op de vraag "*Wanneer is de laatste keer dat je je familie gezien hebt?*" antwoordde dat "*schoonouders als we trouwden in Peshawar en een week erna gingen ze naar Kaboel, dat was de laatste keer dat ik schoonouders zag*". De verklaring dat hij de vraag misschien niet zo goed begreep, kan bijgevolg niet overtuigen. Dat er sprake zou zijn van een misverstand wordt geenszins aangetoond.

2.6. Wat de voorgehouden vervolgingsfeiten betreffen dient te worden vastgesteld dat verzoekers relaas elke zin voor realiteit ontbeert. Het is immers, gelet op de Afghaanse veiligheidsproblematiek waarbij een aanhouding of controle op elk moment tot de realiteit behoort, niet geloofwaardig dat een Afghaan die van plan is een nieuwe zaak op te starten in Kabul, en vergezeld is van zijn familie, van Peshawar naar Kabul zou reizen over land met in zijn bagage vijftig- zestig porno video's. Het is evenmin geloofwaardig dat een toekomstig videohandelaar zomaar aan onbekenden pornofilms of een film over Jezus Christus zou uitlenen gelet op het risico dat hij en zijn familie zouden lopen indien deze onbekenden de overheid of de Taliban zouden inschakelen. Derhalve is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit opgediste relaas. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden kan de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad wijst er hierbij nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

In acht genomen wat vooraf gaat, concludeert de Raad dat omwille van de vastgestelde onwaarschijnlijkheden en incoherenties en het gebrek aan enig objectief bewijs van verzoekers hun terugkeer naar Kabul, het asielrelaas in zijn geheel genomen aan geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève te toetsen. Verzoekers slagen er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.7. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moeten verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst. In de mate verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat dit feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat verzoekers zich niet kunnen baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekers betogen dat uit het dossier zelf blijkt dat de toestand in Kabul problematisch is, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf toegeeft dat hoewel de veiligheidstoestand in de stad rustig wordt genoemd, de stad wel lijdt onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen, uit de aangehaalde rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat er in hoofde van verzoekers geen reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat en de beslissing aldus in alle redelijkheid had moeten leiden tot de conclusie dat er ernstige aanwijzingen bestaan in de zin van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad dienaangaande vooreerst op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. tegen Zweden (Application no. 23505/09) 20 juli 2010). Voorts wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar de richtlijnen van UNHCR, waarin nergens wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidstoestand aan elke Afghaan een complementaire bescherming te bieden en waarbij UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en UNHCR in de stad Kabul aanwezig is, derhalve de situatie goed kan inschatten en bovendien meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt inderdaad dat de stad lijdt onder IED's, meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen, maar dat de zelfmoordaanslagen gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd en de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte en redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat actueel bij terugkeer naar Kabul verzoekers geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van

het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.10. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers weerleggen de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voeren geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch tonen zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS